

Κύριο Ρότζερ Φεντερερ,

Γιαννιτσά, 25/01/12

Tennis sport club of Bussel,

Switzerland.

Αγαπητέ Ρότζερ Φέντερερ,

Είμαι ο Μάριος, ένας από τους χιλιάδες, φαντάζομαι θαυμαστές σου. Ένας μικρός, ασήμαντος Μάριος, μπροστά σ' έναν γίγαντα του αθλητισμού. Κι ο λόγος που σου γράφω; Για να σ' ευχαριστήσω... να σ' ευχαριστήσω, που ξύπνησες μέσα μου την αγάπη για τον αθλητισμό και το τένις!

Χρόνια παρακολουθώ τους αγώνες και τις προσπάθειές σου στα γήπεδα, χειροκροτώ τις νίκες σου και θαυμάζω την επιμονή σου στις δύσκολες στιγμές. Το ανέβασμα σου όμως στο βάθρο του νικητή στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνου, ήταν το «σερβίς», για την δική μου είσοδο στο άθλημα.

Αρπαξα την παρατημένη ρακέτα του αδελφού μου και αποφασιστικά μπήκα στο γήπεδο, έτοιμος να νικήσω. Τότε συνειδητοποίησα πόσο διαφορετικό είναι, να βλέπεις την ρακέτα στα χέρια του Φέντερερ από το να προσπαθείς να την κουμαντάρεις στα δικά σου χέρια. Παιδεύτηκα, ιδρώσα, άκουσα δικαιολογημένα τις φωνές του προπονητή μου, όμως δεν τα παράτησα. Η μορφή σου στο βάθρο του Ολυμπιονίκη, με κρατούσε εκεί και συνέχιζα...

Συνέχιζα και ονειρευόμουν... Κάποια μέρα, κτυπώντας το μπαλάκι, εκσφενδονίστηκε μαζί και η φαντασία μου, μακριά, πολύ μακριά στον χρόνο και στον τόπο. Βρέθηκα, λέει, εκεί, στην Αρχαία Ολυμπία, στην μεγάλη γιορτή του αθλητισμού, στους πρώτους επίσημους Ολυμπιακούς Αγώνες. 776 π.Χ.- οι κήρυκες γυρνούν όλη την Ελλάδα και αναγγέλλουν το γεγονός. Οι πόλεμοι σταματούν, γιατί ο αθλητισμός ενώνει και συμφιλιώνει τους ανθρώπους, έτσι τουλάχιστον ήταν τότε! Νέοι από κάθε άκρη της χώρας, καταφθάνουν εκεί με λεβέντικη ψυχή και σώμα, για ν' αγωνισθούν τον «καλόν αγώνα», το «Ευ αγωνίζεσθαι». Τι υπέροχες λέξεις, τι φανταστική ατμόσφαιρα!

Ήσουν κι εσύ, λέει, εκεί. Οι ιστορικές μου γνώσεις σε απορρίπτουν, όμως η φαντασία μου σε θέλει εκεί. Ν' αγωνίζεσαι και να στεφανώνεσαι με την αγριελιά. Να ποτίζεις με τον ιδρώτα σου, το χρώμα της αρχαίας Ολυμπίας και να δοξάζεσαι μαζί με τον Διαγόρα της Ρόδου, τον Πολυδάμα, τον Θεαγένη...

Ναι, είμαι περήφανος, που η δική μου πατρίδα, η Ελλάδα, έθεσε τα θεμέλια του σύγχρονου αθλητισμού. Το αθλητικό πνεύμα, σαρκώθηκε και μορφοποιήθηκε στους αγώνες της αρχαιότητας. Η Ολυμπιακή φλόγα, λαμπρυνόμενη με τις άξίες του Ελληνικού πολιτισμού, φώτισε

την οικουμένη. Η αγωνιστικότητα, η ευγενής άμιλλα, ο αυτοέλεγχος, η συνεργασία, μέσ' από τον αθλητισμό, εμπλούτισαν και όλη την στάση του ανθρώπου απέναντι στην ζωή...

...Στεκόσουν εκεί, στεφανωμένος, ακτινοβολώντας την χαρά της νίκης, όταν σε πλησίασα ντροπαλά, σου έπιασα το χέρι, σε κοίταξα στα μάτια και σε ρώτησα:

- Πως νοιώθεις, Ρότζερ; Τι σημαίνουν για σένα όλα αυτά;

- Άκου μικρέ μου, μου απάντησες με μια φωνή κρυστάλλινη, που ακόμα αντηχεί στ' αυτιά μου. «Αγωνίζομαι» σημαίνει «νικώ», να το θυμάσαι αυτό. Η συμμετοχή, ο αγώνας, είναι ήδη μια μεγάλη νίκη, ανεξάρτητα απ' το τρόπαιο. Νίκη ενάντια στους φόβους, τις ανασφάλειες και τις δυσκολίες του εαυτού σου, ενάντια στον εγωισμό και την φιλαυτία σου. Νίκη υπέρβασης του εαυτού σου. Και κάτι ακόμα: «Νικώ» σημαίνει «Αγαπώ». Αγαπώ τον συναγωνιστή μου, που μου έδωσε την ευκαιρία ν' αγωνιστώ, τον προπονητή μου, που μου έμαθε τον τρόπο ν' αγωνίζομαι και να νικώ, τον κόσμο που με στηρίζει στην προσπάθεια και στον δρόμο προς τη νίκη, τον Θεό, που μου χαρίζει την δυνατότητα ν' αγωνίζομαι και να νικώ!

- Άουτ! Μάριε, συγκεντρώσου επιτέλους στο παιχνίδι! Ήταν η φωνή του προπονητή μου, που με έβγαλε ξαφνικά από την ονειροπόλησή μου. Όμως όχι, εκείνη την ημέρα, δεν ήταν δυνατόν να συγκεντρωθώ σε κανένα παιχνίδι. Ήθελα να διηγηθώ, όλα αυτά που έζησα, στους πρώτους Ολυμπιακούς αγώνες. Όλοι μαζί, ο προπονητής και οι συμπαίκτες μου, γίναμε μια συντροφιά κι αναβαπτισθήκαμε στο πνεύμα των Ολυμπιακών αγώνων. Μιλήσαμε για το περίφημο «Ευ αγωνίζεσθαι», αυτό που οι σύγχρονοι άνθρωποι, μπορούν τέλεια να ερμηνεύσουν ετυμολογικά, όσον όμως αφορά την πράξη, δυσκολεύονται από λίγο έως τραγικά! Στοχεύοντας αποκλειστικά στον πρωταθλητισμό, λούζονται στα βρώμικα κι επικίνδυνα νερά των αναβολικών, θυσιάζοντας στον βωμό της εφήμερης δόξας, την καθαρότητα της ψυχής και του σώματος. Η εξόντωση του αθλητή και η δυσφήμιση των αγώνων, είναι το μόνο αντίτιμο που εισπράττει κανείς από τέτοιες ενέργειες.

Ε, λοιπόν για μένα οι Ολυμπιακοί Αγώνες δεν σημαίνουν, ούτε αναβολικά, ούτε πρωταθλητισμό, ούτε οικονομικά συμφέροντα, οικονομική κρίση, αντιζηλίες και μίσση. Σημαίνουν χαρά για την συμμετοχή, «ευ αγωνίζεσθαι», φιλία, ειρήνη και σ' αυτό το πνεύμα εύχομαι να σταθούν οι φετινοί Ολυμπιακοί Αγώνες.

Σταματώ εδώ την φλυαρία μου, που ίσως σε κούρασε και σου εύχομαι μέσα απ' την ψυχή μου, σε όλη σου την ζωή, ν' αγωνίζεσαι, να νικάς και ν' αγαπάς, όπως ακριβώς εσύ μου δίδαξες. Σ' ευχαριστώ για άλλη μια φορά και σε περιμένω, εκεί που πρωτοσυναντηθήκαμε... Στην αρχαία Ολυμπία, στην Ελλάδα, στην πατρίδα του πολιτισμού και του αθλητισμού. Στην πανέμορφη και πολυαγαπημένη μου πατρίδα, που όσες δυσκολίες και τρικυμίες κι αν περνά τώρα, « δεν την σκιάζει φοβέρα καμιά», γιατί «έχει στο κατάρτι της βιγλάτορα, παντοτινό, τον Ήλιο, τον Ηλιάτορα»!

Με αγάπη και θαυμασμό,

Μάριος Α. Χατζηδήμου

